

“Αυτοί” ισχυρίζονταν πως η έξοδος από την κρίση είναι γεγονός και πως σύντομα η οικονομία θα αναπτύσσεται με υψηλούς ρυθμούς σχεδόν άπιαστους και πως ήδη η ανεργία άρχισε να υποχωρεί αισθητά. Οι “άλλοι” αντέτειναν πως αυτό είναι φαντασίωση και πως οι Έλληνες καταβυθίζονται στη φτώχεια και στην αναξιοπρέπεια και πως μόνο αν αρχίσει το κράτος να δαπανά εδώ και εκεί θα μπορούσε να επιτευχθεί το επιθυμητό.

Μα αφού το κράτος τελεί υπό πτώχευση και αφού επιβιώνει με την συνδρομή της Ε. Ένωσης πως θα καταφέρει να ξοδεύει από εδώ και από εκεί; Όχι δεν μας ενδιαφέρει τι θα πουν οι Ευρωπαίοι, να κόψουν το χρέος, να κόψουν τις απαιτήσεις και να αυξήσουν τις παροχές έτσι γιατί εμείς είμαστε Έλληνες. Μα τι θα πουν οι άλλοι λαοί, αυτοί που μας δανείζουν. Αυτό είναι τσαμπουκάς και νταϊλίκι και έξω φυσικά από τους κανόνες του πολιτικώς ορθού. Αυτή η συμπεριφορά οδηγεί έξω από την ευρωζώνη και μας επιστρέφει στο καθεστώς της δραχμής. Στο δικαίωμα κοπής νομίσματος κατά το δοκούν και στο δικαίωμα δημιουργίας ελλειμμάτων έως τον ουρανό.

Αυτό δεν μας ενδιαφέρει. Αν θέλουν να αποδεκατιστεί το ενιαίο νόμισμα ας μας αφήσουν να γυρίσουμε στο εθνικό νόμισμα που είχαμε πριν το ευρώ. Αλλά δεν θα το κάνουν γιατί το κόστος της καταστροφής της ευρωζώνης είναι μεγαλύτερο από το κόστος χρηματοδότησης της ελληνικής οικονομίας.

Ξέρουμε όμως ότι μας κατηγορείται γιατί εσείς είστε νεοφιλελεύθεροι και υπέρ της περικοπής των δημοσίων δαπανών και της δημόσιας περιουσίας ενώ εμείς είμαστε κευνσιανο -μαρξιστές και υπέρ της αύξησης των κρατικών δαπανών και μείωσης της φορολογίας..

Το ακροατήριο, ακούγοντας όλα αυτά τα ασπρόμαυρα επιχειρήματα άρχισε να ανησυχεί στην αρχή μετά να αγανακτεί και στο τέλος σηκώθηκε όρθιο και με υψωμένα χέρια εξαπέλυε ύβρεις και αναθεματισμούς στους «πολιτικούς» και στους «ειδικούς».

Η χώρα δεν σώζεται έτσι. Οι απειλές και οι κίνδυνοι που αναφέρονται στα Βαλκάνια και στην

Μ. Ανατολή δεν θα αργήσουν να φθάσουν και στην Ελλάδα την οποία θα βρουν κοντά στην καταστροφή με τους «ηγέτες» της μάκαρες να ανταλλάσσουν ύβρεις μεταξύ τους για το ποιος θα γλύφει το μισοσαπισμένο ξυλάκι της εξουσίας.

Ένας κάποιος που πήρε το λόγο από το κοινό, με ωχρο πρόσωπο και φωτεινά μάτια, έφθασε στο σημείο να συγκρίνει τη σημερινή πολιτική κατάσταση με εκείνη που επικρατούσε πριν την χούντα το 1967 ενώ ένας άλλος, ευτραφής και αψίκορος, με εκείνη της μικρασιατικής καταστροφής το 1922.

Τότε ένας από τους επίσημους ομιλητές αντέκρουσε με ύφος νικητή και στήθος φουσκωμένο με άχυρα, ότι αυτά είναι δημαγωγίες, τρομοκρατίες και λαϊκισμοί. Η κατάσταση στην Ελλάδα είναι «βιώσιμη» δηλαδή ελέγξιμη και η κρίση βρίσκεται κιόλας πίσω μας.

Αυτό ήταν σαν σπέρτο που έπεσε σε λίμνη πετρελαίου. Το ακροατήριο σχεδόν σαν ένας, σηκώθηκε και πάλι φωνάζοντας άναρθρα συνθήματα για κάτι κλέφτες, προδότες και τα παρόμοια. Ένας μάλιστα από τον εξώστη με μαύρο μούσι και μαλλιά μακριά, σαν να βγήκε από πίνακα του Ντελακρουά, κραδαίνοντας ένα βιβλίο φώναξε πως το 70% των Ελλήνων βρίσκεται στο πάτο του βαρελιού της ανέχειας και πως η μόνη λύση είναι η επανάσταση.

Καθώς κατέβαινε τη λεωφόρο παρατηρούσε πως δεξιά και αριστερά μεγάλα και μικρά καταστήματα έχασκαν άδεια, βρώμικα, σε πλήρη εγκατάλειψη με πολλούς λογαριασμούς ΔΕΚΟ, κλπ, ριγμένους κάτω απ' τις πόρτες τους. Κάποτε, δηλαδή λίγα μόνο χρόνια πριν, ήταν παραγεμισμένα από εμπορεύματα, καταναλωτές και κερδοφορία.

Η κρίση έχει χτυπήσει κατάκαρδα την Αθήνα και μερικές ακόμα μεγάλες πόλεις δηλαδή πολύ πάνω από το μισό πληθυσμό της χώρας. Αυτό που συνήθως λέγεται μεσαία τάξη έχει αποδεκατιστεί και οι γραμμές φτώχειας εισχωρούν όλο και πιο βαθιά στο εσωτερικό της. Οι νέοι επιστήμονες και οι νέοι μισό ειδικευμένοι είναι αυτές οι κατηγορίες του πληθυσμού που έχουν μείνει ουσιαστικά εκτός αγοράς εργασίας. Αλλά και αυτοί που παρέμειναν εντός της, βλέπουν τους μισθούς και τα ημερομίσθια να μειώνονται ταυτόχρονα με τις αυξήσεις φόρων και περικοπές δημοσίων δαπανών. Άρα η κρίση έχει πλήξει ανελέητα όλους ή σχεδόν όλους. Σχεδόν όλους γιατί υπάρχουν ορισμένες ομάδες επαγγελματικών κατηγοριών ιδιαίτερα στις τουριστικές περιοχές της ηπειρωτικής χώρας αλλά και στα νησιά που η κρίση δεν έφθασε εκεί και ούτε πρόκειται να φθάσει. Επίσης η κρίση δεν πρόκειται να φθάσει και σε ορισμένους κλάδους της οικονομίας όπως αυτοί των βασικών διατροφικών αναγκών, των διεθνώς εμπορεύσιμων προϊόντων και των φαρμάκων όσο και αν παρατείνεται. Οι εργαζόμενοι στους τομείς αυτούς αντίθετα είδαν τις αμοιβές τους να αυξάνονται.

Με τις σκέψεις αυτές ο Κ. Π., έφθασε στην “Ομόνοια”. Του έλλειπαν όμως αριθμητικά δεδομένα για την έκταση που καλύπτουν αυτές οι υγιείς δραστηριότητες και ορισμένα μοντέλα πρόβλεψης για τους πιθανούς δρόμους εξέλιξης τους, για τον διεθνή ανταγωνισμό που θα κληθούν να αντιμετωπίσουν για τις νέες ειδικότητες που είναι αναγκαίες και τα παρόμοια. Αυτός ήταν άλλωστε ο λόγος που αποφάσισε να παρευρεθεί στην εκδήλωση μ’ αυτούς τους “ειδικούς”. Αλλά δυστυχώς η απογοήτευση του κορυφώθηκε ένεκα της ασυναρτησίας και της αγνωσίας που συνάντησε στην “προγραμματισμένη εκδήλωση”.

Όλα τα δεδομένα που κρατούσε στα χέρια του ήταν εύθραυστα. Άρχισε να αναρωτιέται αν η πραγματικότητα που βιώνει είναι μία ανεξάρτητη από τον ίδιο οντότητα ή είναι μία νοητική κατασκευή, μια επινόηση, μια μανιέρα της φαντασίας. Ίσως ήταν ένας απ’ αυτούς που έβλεπε σκιές εκεί που υπήρχαν μόνο φώτα και απ’ αυτούς που έθεταν αδιέξοδα στις μεγάλες λεωφόρους.

Κατεβαίνοντας στον “υπόγειο” μπήκε σε βαγόνι προς την άνοδο. Στα βόρεια προάστια η κατάσταση ήταν διαφορετική από εκείνη που επικρατούσε στο κέντρο της πόλης ή στα υποβαθμισμένα απόκεντρα. Μέχρι να φτάσει στη Κηφισιά μέτρησε περί τους είκοσι επαίτες, ζητιάνους, και διάφορους παλιάτσους, οι περισσότεροι αλλοδαποί, που άπλωναν το χέρι προς τους επιβάτες.

Ακόμα και βρέφη χρησιμοποιούνται από τους “γονείς” για λίγα λεπτά του ευρώ που πιθανόν να αποσπούσαν από τους περισσότερο εύπιστους.

Όλο το περιβάλλον στη πόλη, αυτή την ιστορική και διαχρονική πόλη, έσταζε υγρασία που όλο και περισσότερο γίνονταν μούχλα που απολάμβαναν τα σκουλήκια.

Ποιος το δημιούργησε όλο αυτό; Ποιος επέτρεψε να επικρατήσουν οι δυνάμεις της διάλυσης; Είναι έργο ανθρώπων ή μιας μεταφυσικής δύναμης που πότισε με αλαζονεία και εγωισμό τις καρδιές των κυβερνώντων;